

JEANNE GOLDBECH

**IKKE
LASSE**

KRABAT LETLÆST

JEANNE GOLDBECH

**IKKE
LASSE**

KAPITEL 1

LASSE

”Hold din kæft!” brøler Lasse.
Han løfter bordet og vælter det.
Vreden dunker i ham.
Han mærker blodet bruse.
Den susende lyd for ørerne.
De fatter ikke en skid.
De tror, de er så fucking kloge.
Men det er de ikke.
Han stormer ud.
”Lasse! Kom tilbage!”
Han smækker døren i.
Har ikke tid til Janes pis.
Hun tror, hun er verdens bedste lærer.

Det er hun ikke.

”Hvis du forlader skolen, så bliver jeg nødt til at ringe til din mor!”

Lasse vender sig om.

Jane står i døren.

”Det gør du jo alligevel.”

Hun svarer ikke.

Hun ved, han har ret.

KAPITEL 2

SIA

”For helvede, Magnus. Hvorfor gjorde du det?”

Sia slår Magnus på skulderen.

”Jeg vidste sgu da ikke, at han ville flippe sådan ud!”

svarer han.

Men det vidste han godt.

Han gør det altid.

Pirrer.

Prikker.

Presser.

Han er en nar.

Sia kigger over på det væltede bord.

Lasses taske står stadig ved hans stol.

En blå Eastpak.

”Sia?”

Hun slipper tasken med blikket.

”Ja?”

”Kommer du til festen?”

Emma vifter mobilen foran hende.

”Ja ja,” svarer Sia og kigger igen på Lasses plads.

”Du har ikke trykket deltag. Frede siger, det bliver vildt!”

Emma kigger ned og taster løs på skærmen.

”Jeg skriver, du kommer.”

Sia løfter det ene øjenbryn og ser på Emma.

Frede holder altid fester.

De er altid vilde.

Sia sukker dybt.

Hun kigger igen på Lasses plads.

Det væltede bord.

Kaosset.

KAPITEL 3

LASSE

Lasse sukker.

Han er næsten hjemme.

Fuck.

Hans taske med nøgler ligger i klassen.

Og han går fandeme ikke tilbage.

Han er så rasende.

De ved, at de ikke skal presse ham.

De presser ham hele tiden.

Alligevel.

Maser sig ind i hovedet på ham med alt deres lort.

Og så eksploderer han.

Han kan ikke styre det.

Han er ikke sig selv.

Der er en anden i hans krop.
En sur dreng.
Vred dreng.
Han ville ønske, at han vidste hvorfor.
Ikke nok ilt ved fødslen.
En lille hjerneskade.
Det siger lægerne.
Men han er normal.
Det siger de også.
At han er heldig.
Lasse føler sig hverken normal eller heldig.

KAPITEL 4

LASSE

Lasse sætter sig foran hoveddøren.

Mor er ikke hjemme.

Han strækker benene.

Læner sig tilbage.

Retter sig op.

Rejser sig igen.

Går rundt om huset.

Måske er et vindue åbent.

Ingen.

Alt er lukket.

Han sætter sig igen ved døren.

Stirrer frem for sig.

Venter.

”Hej.”

Han kigger op.

”Hej,” svarer han så og rejser sig hurtigt.

Hvor længe har han siddet og stirret ud i luften?

Sia rækker ham hans taske.

”Du glemte den her,” siger hun.

Som om han ikke vidste det.

”Tak.”

Han kaster den hen til døren.

Sia kigger på ham.

Hun har de mest blå øjne i verden.

De er pisse-skræmmende.

Som om de kigger direkte ind i ham.

”Hvad?” spørger han. ”Ville du andet?”

”Hvorfor lader du Magnus gøre det?” siger hun uden en mine.

Lasse ruller med øjnene.

Hun kan da være røv-lige-glad.

Han svarer ikke.

”Det er dumt. Han ved jo, du flipper,” siger hun så og vender rundt.

Han kigger efter det lyse hår.

Det sidder i en knold på toppen af hovedet.

Og vipper, når hun går.

”Kommer du til festen?” råber han efter hende.

”Måske,” svarer hun uden at vende sig om.

Sia bor ved siden af Lasse.

Sammen med sin mor, far og lillebror.

Og hund.

En dansk-svensk gårdhund.

Rosa.

Rosa stikker altid af, og så render hun ind til Lasse.

Mor kalder hende for pis-hunden.

Lasse kan godt lide Rosa.

Hun er lige så stædig som ham.

Og så kommer hun fra Sias normale familie.

JEANNE GOLDBECH

Jeanne Goldbech (født 1992) er uddannet lærer. Hun bor i Næstved med sin lille familie.

Fantasy og realistiske historier har en stor plads i Jeannes hjerte sammen med historiske dramaer og ikke mindst en god gyser.